

העיתונות, הרדיו והטלוויזיה מלאים בסיפורים מרגיעים

על גורל הפליטים - המראה בשטח שונה לגמרי

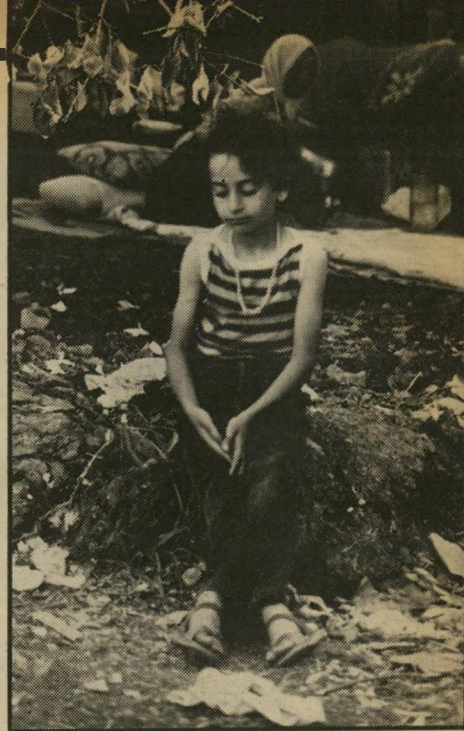
מאוד חכמים. אני רוצה שהם יעזרו לנו להוציא את הפלסטינים מלבנון. כשהכל ייגמר, ויהיו לנו שוב חיים נורמליים, אני רוצה שייצאו גם הישראלים."

בבירות יש גם מישמר אורחי. אלה הם גברים של הפלאנגות, המטיירים ברכבם בעיר ושתפקידם הוא לשמור על הסדר האורחי. פגשנו שניים כאלה, המ' כוונים את התנועה. הם לובשים בגדים שונים ממדי הפלאנגות. את תפקידם הם מבצעים במקביל למיטרה הלבנונית. זהו זה. כבר חמש אחרי-הצהריים. מיקי כבר מאבד את עצביו, ואנחנו מתחילים לנוע חזרה. ביציאה מן העיר, בכפר

דורשים מאיתנו להזדהות, אך כשמתברר להם שאנחנו ישראלים, הם מתנצלים אלף פעמים ומברכים אותנו בכל הברכות האפשריות. מסתבר שכאן עדיין לא ראו ישראלים מימיהם, שכן צה"ל לא נכנס כלל למקום. הוא נמצא בשליטתם הביל-ערית של הפלאנגות.

אחרי שהצלחנו להחליץ מן המהומה. אנחנו חוזרים. לרווחתו של מיקי, לאיזור שבשליטת צה"ל. המכונית שלנו חולפת על-פני סינמה פלאדה, קונדיטוריה מילאנו ואנחנו שוב בין כוחות צה"ל.

עוצרים לשחות משהו. מוכרים לנו

"קד!"
אמרה נורה בת ה-9, ילדה פלסטינית הנאלצת מאז ה' כיבוש לבכות את ימיה וליכותיה בחוץ.

ליד צור שוהה זוג הקשישים שבתמונה. הם יושבים על פיסות קרטון, שפרטו על הריצפה. מאחריהם צרור, שבו נמצא כל רכושם. זהו גורלם של תושבי מחנה הפליטים ראשדייה.

זעם
נשקף מעיניהם של ילדי ה' פליטים, שנשארו ללא בית. על יסוריהם אין כליהתיקשורת מדווחים.

הביאו לנו טלוויזיה, וסידרו לנו אנטנה. אבל מאז שהסורים כבשו את תחנת השידור הלבנונית ופוצצו אותה, אין פה יותר מה לראות.

"הפלאנגיסטים שוגאים את המחבלים יותר מאיתנו. הם מחפשים אותם מתחת לאדמה. אתמול תח מרדף אחרי ארבעה מחבלים. הם השיגו אותם ותפסו אותם

(המשך מעמוד 19)
גוישים שאין שום דבר מעבר לכך. "קיבלנו הוראות מחמירות שלא להגיע עם התושבים ליחסים הדוקים", מסביר אורי, "מותר לחייך ולהגיד שלום ותודה. זהו". ג'ינאן מתעניינת לדעת על מה מדברים ואומרת: "אנחנו שמחות שהחיילים הישראליים באו, אבל אנחנו לבנוניות. אנחנו לוקחות רק בחורים מבני-ארצנו".

מכאן אנחנו חוזרים ללב העיר. בדרך אוספת הסובארו, הנוסעת לפנינו, הייל של הפלאנגות, האמור לערוך לנו סיור בעיר. באחת הכיכרות מפנה אותנו הפלאנגיסט לעבר רחוב שבתחילתו כתוב בעברית: "אין כניסה לצה"ל". מסתבר שהדרך מובילה לאיזור נוצרי, שבו חת צה"ל אינם שוהים בו. זהו רובע הנמצא קרוב יותר לחלק המוסלמי, שבמערב

שבועיים בפרדס

בשדה ליד צור
יושבים אשה פלסטינית ובנה. ביחה שבמחנה ה' פליטים ראשדייה נהרס יחד עם כל המיבנים ה' אחרים שם. במחנה זה גרו פליטים מהגליל, עכו, חיפה, יפו ומקומות אחרים בארץ.

על האירופסת בניירות
יושבת אשה מטופחת ומאויינת ל' טרנזיסטור הניצב על המעקה. ל' ידה צמח בעציץ ופרחים, שאף הם נראים מטופחים. היא צולמה בבית ברובע הנוצרי.

השינאה העמוקה לפלסטינים היא נחלת התושבים שפגשנו בהם. הם מרבים לספר על הסבל, שהיה מנת-חלקם בעת שאנשי האירגונים שלטו באיזור. מכאן גם שימחתם, שבמרבית המיקרים נראית כנה באיזור זה, לקראת חיילי צה"ל. הם רואים בהם משחררים. כרגע הם זקוקים להם. אחר-כך, בוודאי, ישמחו להיפטר מהם, כמו מכל צבא זר אחר.

שמעיה, אנחנו נתקלים בנגמ"ש ובטנק ישראליים. ילדים לבנונים מתנספים על הטנק ומשחקים בחיילים. החיילים הא-מיתיים קוראים, משחקים שחמט ונחמים.

לפתע נשמעות יריות מעבר לגיבעה. "אלה הפלאנגות", מסביר אופיר זרחי מקיבוץ גשור, "הם יורים עכשיו לעבר המחבלים. אנחנו לא עושים כימעט כלום. אפילו לסדר את השלט עם החץ לבירות לא נתנו לי. הוציאו לי ממש את הכלים מהיד. אנחנו פה ממש בקייטנה. כל בוקר באות הנשים מהכפר, אומרות לנו, שלום עליכם' ונותנות לנו קפה. הפלאנגות

פחית של קוקה קולה בעשרה שקלים. לפתע אנחנו מגלים חתיכה המטיילת ברחוב. כל העיתונאים מתנפלים עליה ומצלמים אותה מכל הכיוונים. קוראים לה קארין חנען, והיא בת 17 משכונת רומנה הנוצרית שבפרברי ביירות. היא באה לראות את חיילי צה"ל ולהצניח אותם במצלמה שהביאה עימה.

העיר. הוא משמש מעין חיץ בין הכוחות הפלסטיניים לבין צה"ל. שאינו מעוניין להתקרב אליהם. כדי למנוע קרבות בתוך העיר עצמה.

סרן מיקי מגלה התנגדות עקשנית לכניסה לשם. לבסוף אנחנו נכנסים. תחילה נוסעים ברחובות הראשיים. אחר-כך מוביל אותנו הפלאנגיסט בסימטות הצרות של שכונת נבעה, לעבר השוק בשכונת שרי-מרעש, שדוכניו מוצלים בסככות. שם לשכונת דאורה. כאן אפשר להבחין בבני-ינים פגועים רבים, תוצאה ממילחמת-האזרחים שהשתוללה במקום. פגיעות יש-ראליות אין כאן. חילה-אוויר הפציץ את השכונות המוסלמיות בלבד.

פיתאום עוצרים אותנו לובשי-מדים. הם

הצד השני של הכיבוש

ג'יוויי האהדה נראים בכל מקום. בכפר עז-נוב אנחנו חולפים על-פני

הפקרת נשק
נשתי כמה חיילים ישראליים, ו' אני חושבת שהם נחמדים." סיפרה קארין, הלומדת בתיכון, "שמת' גם לב שהם